

Люби і знай свій рідний край

Іваничі — центр Іваницької сільської Ради, куди входять ще такі села: Головин, Берестовець, Іванова Долина, хутір Садки (донедавна Кургани). Їх жителі — потомки тих людей, які раніше гнули спину на пихатих експлуататорів. Доля була мачухою для всіх. Неймовірні злидні, податковий тягар змушували багатьох хліборобів кидати рідні місця і йти на заробітки, шукати кращого життя за океаном. Тоді в Америку поїхали сім'ї Степана Демчука, Захара Савчука та інші.

Всімкнулася доля селянам в незабутньому вересні 1939 року. Вже через місяць в Іваничах стали працювати сільська Рада (її першим головою був Артем Грипич, секретарем — Степан Ковальчук). Здійснились давні мрії селян про землю, про рівність, про навчання. Першим кроком сільради був поділ поміщицьких, осадницьких земель між бідняками.

Меніш як через рік в Іваничах було створено перше колективне господарство, яке очолив Олександр Мельник. Повній колективізації, зміцненню артілі перешкодили німецькі фашисти.

Війна... Багато лиха принесла вона населенню. Під час фа-

шистської окупації Головин та Іванова Долина були повністю спалені. В Берестовці згоріла школа. Українські буржуазні націоналісти на угоду фашистам в Івановій Долині і на хуторі Садки знищили всіх поляків. В Іванодолинському кар'єрі німецькі загарбники замучили багато військовополонених.

Іваничі та інші села знову стали вільними в січні 1944 ро-

ку. Коли згадаєш минулі роки, робиш порівняння, то радісно стає, що за короткий час в селі відбулися такі великі перетворення.

В перші післявоєнні роки у кожному селі хлібороби об'єдналися в артілі, щоб колективно господарювати. В 1960 році колгоспи були укрупнені. Нині артіль має назву «Маяк». Це одно з великих господарств виробничого управління. В ньому є 3.340 гектарів земельних угідь, 15 тракторів та комбай-

ні, чимало іншої техніки, 12 тваринницьких приміщень, міжколгоспний пункт по відгодівлі свиней на три тисячі голів. Є дві електростанції потужністю 105 кіловат. А незабаром сюди прийде струм з Добротворської ДРЕС.

Рік у рік зростає неподільний фонд колгоспу. В 1949 році він становив 15 тисяч карбованців. Зараз його сума перевищує 515 тисяч.

Колгосп і далі багатітиме, бо його члени—працьовиті люди. Хлібороби не чекають милостей від природи. Вони дружать з агротехнікою, з наукою, що-

звідси вивозять базальт сотні автомашин. Тільки іванодолинські каменярі відправляють щомісяця в різні кінці країни понад 600 вагонів базальту. Протягом 1963 року вони виготовили стільки шашки (а це лише один вид продукції), якою можна забрукувати дорогу довжиною понад 170 кілометрів. Працює тут славно армія трудівників. В перших рядах її ідуть С. Нездюра, В. Онишук, М. Корейко, І. Романюк, Л. Малишевська, Л. Годун та інші. Старанно працюють і берестовецькі гірники.

Цікаву історію має Іванодо-

линський кар'єр. Розробки базальту почалися тут ще за часів панської Польщі. Цінний камінь привернув тоді увагу урядів багатьох європейських країн. А згодом до їх столиць потяглись поїзди, навантажені базальтом. Там ним було забруковано ряд вулиць, площ.

Щороку зростає попит на продукцію кар'єру. А разом з тим важче доводилось працювати гірникам: роботи проводились вручну, довго тривав робочий день.

Після Великої Вітчизняної війни Іванодолинський кар'єр певний час був занедбаний, загопнений водою. Базальт розроблявся здебільшого для потреб району.

Зараз на околиці Костополя будується великий завод, який працюватиме на сировині кар'єрів. Незабаром стане до ладу його перша черга. Продукція підприємства піде для потреб великої хімії, керамічної промисловості, для потреб будівництва.

Колгоспники і робітники, які проживають на території Іваницької сільради, натхненною працею вносять свій вклад у будову світлого завтра, вчать-ся жити за принципами морального кодексу будівника комунізму.

В. ЯСКАЛ.
Р. СЛАВСЬКИЙ.

І В А Н И Ч І